

www.jollibread.com

Títol original: NOCHE DE VIERNES

© 1993, Jordi Sierra i Fabra

© De la traducció: 1995, Josep Franco

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-35-5

Depòsit legal: M-5118-2020

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega
i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

NIT DE
Divendres

JORDI SIERRA I FABRA

jollibre

*La raó de la violència
és la violència de la raó.*

Primera part

Divendres de vesprada/

Divendres de nit

La veu de son pare, a l'altre extrem del cable telefònic, li arribava revestida de tonalitats ocres.

—Marià, ho sent, de veritat. Creu-me, ha estat impossible defugir el compromís. Jo...

El jove apartà els ulls de la paret i mirà cap a algun lloc inconcret del corredor, sense poder discernir si sentia més frustració que ràbia, més resignació que indifferència. Intentà posar-se a l'altura de les circumstàncies, sense aconseguir-ho.

—No passa res —va dir, asèpticament.

—La setmana que ve ho podrem fer tot, t'ho promet.

—Bé, bé.

—Escolta, jo ho sent més que tu, eh?

Es va sentir furiós, incòmode, com un xiquet a qui acaben de negar un premi. Volia penjar el telèfon de seguida i començar a revisar la situació. Uns altres plans, unes altres alternatives. Va alçar els muscles, en un intent de convèncer-se que no passava res, que potser era millor així.

Eixiria amb els seus amics.

Sí, molt millor que amb son pare, sobretot quan es tenen quasi divuit anys.

La figura de sa mare creuà el corredor. El vell telèfon negre, penjat a la paret, semblava una aranya molt especial, amb una presa atrapada en un dels seus fils. Per què, abans, havien d'instal·lar els telèfons als pitjors llocs, sense intimitat, sense cap possibilitat de seure per poder parlar còmodament? La dona li va dirigir una mirada fugaç de reüll. Però l'expressió de la seua cara era reveladora.

10

—Hauré de fer algunes trucades si vull arreglar-me el cap de setmana, pare —el va interrompre, mentre ell continuava parlant, sense abandonar els seus circumloquis culpables.

—Oh, naturalment. Espere que...

Els dos es van alegrar d'acabar. Ja no s'havien de dir res més. Marià va ser el primer a dir adeu.

—Adeu, pare.

—Diverteix-te, fill. Et trucaré dilluns.

Penjaren i, com si aquell gest fora un senyal convingut, la mare tornà a aparéixer. La breu distància que els separava semblava molt més gran pel rictus amarg de la seua mirada. Una irritació progressiva envaïa l'ànim del jove. Ara, la dona no va desaparéixer, sinó que s'aturà.

No volia escoltar-la, però no li quedava un altre remei: estava presoner en aquell corredor ple de portes que no donaven a cap lloc.

—M'ho esperava —va dir ella.

—Vinga, mare —protestà Marià.

—I serà pitjor quan aquella sargantana tinga un xi-quet, ja ho veuràs. Sempre és igual.

Es girà per dirigir-se a la seua habitació. Era una fugida. La veu de sa mare el perseguia, l'acorralava fins a em- pentar-lo a refugiar-se entre les quatre parets que, en certa manera, el protegien de l'exterior, encara que s'assemblaven cada vegada més a les parets d'una presó de vidre, on s'ofegava igualment. A l'altra part hi havia massa amargor.

—Què faràs ara? Eixiràs amb els teus amics?

—Supose que sí, no ho sé.

—Marià...

Tancà la porta per deixar fora les emocions, però no ho va aconseguir del tot. Algunes passaven a través de la fusta, com si la porta fora permeable o les emocions foren molt fortes. De primer es va refermar d'esquena contra la porta, però de seguida va recórrer la distància que el separava del seu aparell d'alta fidelitat i posà en el compacte el disc de Carter *The Unstoppable Sex Machine*. Les notes paradigmàtiques de *The Only Living Boy in New Cross* començaren a fer estremir l'aire dens de l'habitació. Sa mare no va aparéixer.

Ell no es va sentir millor, ni salvat, però sí que es va sentir momentàniament segur.

12 Ismael volgué abraçar-la, retenir-la per última vegada, però Loli s'apartà amb energia i va fer un pas arrere. Els ulls de la xica no destil·laven ira, sinó un sentiment de cansament, una soterrada descàrrega en la qual hi havia la tristor d'un final.

—No, Ismael, ja n'hi ha prou, per favor.

—És que no ho entenc —protestà—. Ni a tu. A tu, tampoc no t'entenc.

Loli va moure el cap a un costat i a l'altre. Semblava a punt de plorar, però superà aquell punt d'inflexió amb més força i més convicció en els seus gestos, en les seues paraules. Serrà les dents, i els angles del seu expressiu rostre s'accentuaren encara més i li donaren un aire de rotunda fermesa.

—Les coses són així i no hi podem fer res —va insistir—. És idiota resistir-se. Tu te'n vas a la mili i jo no vull fer de novieta un any sencer ni portar-me bé. Què vols? Que t'enganye? No és el meu estil i tu ho saps. Sempre hem tingut les coses clares, no?

—Però ara, quan pitjor em trobe...

—Sé que et trobes malament! I com creus que em trobe, jo? Hauria pogut ser d'una altra forma, m'hauria agradat. Però tu te'n vas i jo em quede. Per tant, no hi ha res més a parlar.

—Et vull —assegurà ell.

—Per favor, no et poses melodramàtic —sospirà, molesta, Loli—. A mi també m'agrades, però ens equivocariem si ens enrotllàvem ara. Ho lamente. No vull cometre un segon error per rectificar el primer. Per què no ho veus d'aquesta altra forma? Ets lliure i pots fer el que et done la gana.

13

—Jo no vull fer el que em done la gana! Només necessite creure en alguna cosa, saber que en acabar-se aquest malson...

—Saber que en acabar-se aquest malson, com tu dius, em tindràs ací, submissa i disposada a continuar en el mateix punt on ho deixàrem, no és això? —el va interrompre ella—. Per l'amor de Déu! Però, en quin món vius? Hi ha milers de xics que se'n van a la mili cada any sense fer tants numerets. Sí, ja sé que tu ets diferent i que odies tot aquest rotllo, però jo no hi puc fer res més! Tinc dinou anys i vull divertir-me.

—M'ho poses tot encara pitjor —es lamentà Ismael—. No ho podré resistir.

—Què faràs? Et dispararàs un tret mentre fas guàrdia? Vinga, home! Com faces una estupidesa tan gran, et jure que... —Loli l'assenyalà amb un dit furiós—. Per què no ho vas pensar abans i et feres objector? Saps quin és el teu problema? Que sempre esperes, esperes, i

les frustracions acaben ofegant-te. Segurament t'agrada viure d'aquesta forma.

—No digues això.

—Quan ens coneguérem eres diferent —va dir ella.

—La gent no canvia tant en set mesos.

—Tu sí. Tot això de la mili t'ha desequilibrat. És com si el món s'acabara.

—Tu no ho pots entendre.

—Molt bé, no ho entenc. Què més vols que et diga?

14 Segurament, d'ací a nou mesos, quan tornes, jo seré ací, com ara, i tornarem a eixir junts, si tornes amb més bon humor.

Semblava una esperança, una porta oberta, però no ho era. Ismael sabia que ella necessitava la companyia d'una persona de l'altre sexe i, encara que no l'haguera necessitada, Loli era massa bonica per pensar que ningú no se li acostaria durant tant de temps. Volia divertir-se, eixir, ballar... Segurament hi tenia tot el dret.

—T'estime tant que... —començà a dir.

—Ningú no estima tant per fer bogeries —sospirà Loli—. S'estima i prou. La resta són passions de pel·lícula. O potser és que jo no soc cap volcà, mira, no ho sé. Quan m'has sentit parlar del futur o fer plans a llarg termini? Per a mi, tot arriba, com a màxim, fins al pròxim estiu. Jo soc així i estic bé. Crec en l'amor, però no crec que siga la qüestió més important, almenys ara.

—M'escriuràs? —preguntà Ismael.

La jove va tancar els ulls. En tornar a obrir-los mirà a la llunyania, més enllà del parc que els envoltava. Se

sentien rialles de xiquets i xiquetes que jugaven en la zona infantil, però ells estaven sols. El banc que ocupaven era el centre de l'univers. Les cases que rodejaven el parc eren només el decorat dels seus sentiments. Per fi, va girar el cap per enfrontar-se al seu company. Els cabells, molt llargs, encara que ben tallats, omplien d'ombra el perfil de l'atractiva cara, enfonsada en la seua amargor. Ella lamentava més que ningú, llevat del mateix Ismael, que se n'haguera d'anar.

—Vols que et diga que sí i que no t'escriga? —va murmurar—. De què servirà que t'escriga i que et conte coses? Si et dic que vaig amb algú, et faré mal, i si t'ho amague, et mentiré i, damunt, concebràs falses esperances. Vinga, Ismael, no és un trencament, només és una... pausa.

—Si és només una pausa... —va insistir.

Loli es va alçar.

—Mira, no vull parlar més del tema. No ho suporte —va dir amb determinació mentre obria les dues mans formant pantalla—. Ha estat molt bé, m'agrades, tu te'n vas i jo em quede. Això és tot, per ara. Depén només de tu que et comportes com un imbècil o que afrontes la situació com un home. Espere que anirà tot bé i que tornaràs com quan et vaig conèixer, d'acord?

S'inclinà sobre ell i, inesperadament, li deixà un bes fugaç en la comissura dels llavis. S'alçà abans que Ismael poguera retenir-la. Després, es girà i es posà a caminar, a poc a poc al principi, vivament després. Ismael no es va moure. La va veure allunyar-se i va sentir un nus a la boca de l'estómac i un altre, molt més gran, a la gola.

16 La moto, una Kawasaki 500 imponent, carenada i lluent, de matrícula recent, va fer retrunyir l'ambient del taller amb la potència del seu motor. L'home que la conduïa, vestit de gris, amb roba elegant i impecable, amb sabates de marca i corbata pintada a mà, parà el motor i es va traure el casc. Va moure el cap, com si l'haguera d'alleugerir d'una pressió invisible, i descavalcà.

Llàtzer el va veure aproximar-se. No li va caldre mirar el rellotge. Ho havia fet en adonar-se de l'aparició del personatge. El va rebre amb un somriure estàtic. Encara que ja el coneixia, no deixà d'estudiar la seua imatge d'executiu agressiu, d'admirar el bronzejat primaveral del seu rostre, de valorar l'agilitat aconseguida gràcies al tennis o a la gimnàstica diària. Trenta anys, com a màxim. Un prototip.

I com tots els prototips, digne de la seua espècie.

—Llàtzer —va ser la primera paraula del visitant—, que no sé què li passa a açò, mira.

—De què es tracta, senyor Ramon? —s'interessà el mecànic, que accentuà una miqueta més el seu somriure.

—És que no ho sé —va dir, aixecant els muscles—. Ja veus tu, arranca i para, torna a arrancar... Com si fora un cavall salvatge!

—Vol dir una egua —va fer broma Llätzer.

—Pots revisar-la? No em digues que és una cosa greu perquè...

—Home, senyor Ramon, que ja és l'hora de tancar! —protestà enèrgicament el mecànic—. I avui és divendres. No comprenc per què encara no se n'ha anat de *weekend*. Que haja de treballar jo, que soc un pària, encara... Però vosté, què fa encara dins la gàbia?

17

—Per a caps de setmana estem! L'he de passar treballant.

—Vinga, que hi ha treballs i treballs! —Llätzer va girar el cap per mirar el seu company, que treballava en una altra moto, a pocs metres. Tancà un ull, amb complicitat—. Veurem de què es tracta, encara que ja li dic que, ara, no hi podem fer res. Dilluns a primera hora...

—Collons, tu, no fotes!

—I què vol que fem, senyor Ramon? Tampoc no serà res que no pugui esperar.

No necessitava mirar la moto. Sabia perfectament de què anava la cosa. Però ho va fer, amb un sentit molt estricte de la professionalitat. Almenys el sentit que un client com aquell esperava d'un mecànic responsable en tocar una màquina tan meravellosa com la seua. Tardà un minut a aixecar-se per enfrontar-se a l'ansietat de l'executiu.

—És greu?

—No, home, no. Greu no, però ens donarà faena. Li falta explosió. Les bugies estan brutes de greix.

—No fotes —s'estranyà l'home.

—És que només la gasta per la ciutat, veritat? Quan ix a la carretera, el cotxe. Això podríem fer! I passa açò. Per la ciutat, una màquina com aquesta es fa malbé. Massa potència per a tan poques possibilitats. Semàfors, arrancades, parades... Ja li ho he dit, he de desengreixar les bugies.

18 —I no podries... ?

—Que no, senyor Ramon, que no puc. Que és divendres i...

—És que em molesta molt haver de circular d'aquesta forma. I com m'he de quedar a la ciutat aquest cap de setmana... Escolta, cobra'm els diners que vulgues, però ajuda'm, home.

—Com li he de cobrar els diners que vulga? Jo també tinc el meu coret. Si ho faig és per la moto...

—Vols dir...?

—Caram! —protestà Llätzer—. Pot tornar d'ací a mitja hora? Però més no, eh? Mire que tanque i no la tindrà fins dilluns.

—Ets un bon element, de veritat, escolta. Gràcies. Mitja hora? Faré un parell de coses i tornaré. Te'n dec una. Et donaré una propina que... Me'n vaig, me'n vaig...

Va eixir per la porta amb el seu aire distingit. Encara es veia la seua ombra i el company de Llätzer ja li deia:

—Vinga, home, quina barra que tens!...

—Si és que t'ho posen fàcil —murmurà el mecànic, que ja no somreia—. Estan fets uns coents de merda. Es compren unes burres que no saben ni per a què serveixen. Si jo tinguera una moto com aquesta... Collons! Com a mínim, que afluixe la mosca, home.

—Jo em pensava que te n'anaves a tota màquina, com cada divendres.

—Només és mitja horeta. I necessite pasta. Total...

—Quin pla tens, avui?

—Qualsevol cosa, escolta. Necessite coses noves.

—No eixies amb Sònia?

—Sònia? —es va estremir i mirà el seu company com si fora un marcià—. Això va ser fa un parell de setmanes. Però, tu en quin món vius, criatura? Espavila't, que encara m'eixiràs dels qui cauen amb la primera que els enganxa.

—Ja m'agradaria enganxar-ne una, ja... —sospirà l'altre.

Llàtzer es va girar i tornà a somriure amb suficiència. Carall del senyor Ramon. I com li agradava que li afegiren el tractament. Desengreixaria les bugies en pocs minuts i en deixaria una fora per fer-li el numeret. Li vendria una bona història. Com més difícil li ho posara, més sucosa seria la propina, que era el moll de la qüestió, perquè els diners de la factura eren per a l'amo del taller.

—El dia que jo tinga una burra com aquesta... —va dir, mentre començava a treballar.

Li va semblar un somni, un somni preciós. Una idea fugaç i eterna que passava molt sovint pel seu cervell i

que s'havia convertit en una obsessió però que, ara, li feia mal. Mal per associació: l'executiu i ell. Dos mons separats per una llarga distància.

I va saber que la propina que li donaria seria només un pobre premi a la seua dignitat, encara que emmascarara aquell fet amb l'habilitat del seu enginy.